

RESUM:

La present investigació analitza la pràctica urbanística municipal en l'àmbit de la Comunitat Valenciana en 1956, any de l'aprovació de la primera Llei del Sòl a Espanya, en el final del període autàrquic i a les portes del *boom* econòmic i dels processos d'industrialització i urbanització a gran escala (emigració massiva del camp a la ciutat i desenvolupament del turisme de costa), que es produïxen a partir de l'aprovació del Pla d'Estabilització de 1959.

Diferents formes d'entendre el planejament urbanístic caracteritzen aquest període de transició marcat per la coexistència d'una normativa administrativa de caràcter dual. Per una banda, la provinent de la tradició municipalista hereva de l'Estatut Municipal de 1924 i, per l'altra, l'emanada de la creixent intervenció en matèria de planejament que l'Estat va dur a terme després de la Guerra d'Espanya (1936-39) i que culmina, el 12 de maig de 1956, amb l'aprovació del primer codi urbanístic espanyol.

L'anàlisi de les diferents pràctiques urbanístiques ens portarà a proposar una classificació de municipis –“autònoms”, “assistits”, “tutelats” i “silents”– Que ens ajudarà a explicar quin va ser el procés de generalització del planejament en cada una de les tres províncies de l'actual Comunitat Valenciana. Especial atenció s'ha prestat a l'estudi comparat dels diferents instruments de planejament del moment, antecessors dels actuals Plans Generals d'Ordenació Urbana (principal figura reglamentada en l'esmentada Llei del Sòl del 1956), prèvia la seua classificació segons tipologia, model de ciutat plantejat, i continguts disciplinars i propositius. La tesi es complementa amb una recopilació de part del material utilitzat, en algun cas inèdit, que s'estructura en tres annexos de caràcter legislatiu, normatiu i urbanístic.